

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 12.
(csütörtök)**

Szepesy László

ÍTÉLET UTÁN LESZ MARADÉK

Énekek: 398, 125

Alapige: Sofóniás 2,4-15

„Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délből űzik el, és Ekron kiirtatik. Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened van, te Kánaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá lesz. És az a vidék a Júda házána maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenük, és visszahozza az ő foglyaikat. Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon fiainak szidalmait, amelyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az ő határunk ellen. Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanra lesz, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tövistermő föld, sótelep és pusztaság örökre; népem maradéka prédálja fel őket, és nemzetségem ivadékai bírják majd őket. Ez esik meg rajtuk az ő kevélységükért, amiért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. Rettenetes lesz az Úr ellenük, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd ki-ki a maga lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg őket. És kinyújtja kezét észak felé, és elveszti Asszíriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. És nyájak heverésznek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a küszöbön omladék lesz, mert lefosztatott a cédrus! Íme, a víg város, a bátorságban lakozó, amely azt mondta szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztasággá lőn, vadak tanyájává, aki átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, szeretünk volna Téged őszinte szívvel és hittel dicsőíteni ezzel az énekkel, mert valóban Úr vagy Te mindenek felett, hisz Neked „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”, így személy szerint a mi életünk fölött is. És bár a világ nem erről beszél, és nem ezt tükrözi vissza, mégis minden a Te akaratod szerint történik. Ezért szeretnénk nem a láthatókra nézni, hanem a Te igédre, és igazat adni annak, hogy Te már most Úr vagy, de majd egykor mindenki számára nyilvánvalóvá lesz: Te neked adatott az uralom az egész világ felett.

Köszönjük Neked, hogy – ahogyan énekelhettük is – ez a Te uralmad számunkra áldást, megnyugvást, Veled való békességet, bűnbocsánatot és kegyelmet jelenthet. És köszönjük, hogy a terhek és nehézségek, betegségek, megpróbáltatások, kudarcok és sikertelenségek idején is igaz az, hogy Te igazgatsz a mi életünket. Gyakran igaz az, hogy a Te utjaid nem a mi utjaink, és magasabbak a Te gondolataid a miénknél, nem mindig érthetjük azokat. De köszönjük, hogy afelől viszont bizonyosak lehetünk, hogy Te olyan Urunk vagy, aki nem a veszтünket, hanem a megmenekülésünket, javunkat akarod.

Köszönjük Neked, hogy ezen a mai munkás napon is így voltál velünk, akár otthon, szereteteink körében vagy munkában voltunk, és köszönjük, hogy így intézted ma is dolgainkat. Köszönjük, hogy a napot Rád való figyelemmel folytathatjuk, és kérhetjük, hogy Szentlelked ébresztgesse szívünket, nyissa meg az ige előtt, és adjon a fáradtság ellenére is Téged kereső figyelmet. És könyörgünk, hogy hirdettesd is igédet, az szóljon, ne pusztán emberi beszéd, mert csak az tud minket változtatni, hitben megerősíteni, bűnben rombolni. Így kérjük, hogy Szentlelked munkálkodjék most is mibenünk, hogy ez az alkalom is legyen a mi áldásunkra és a Te dicsőségedre.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakaszban Júda közvetlen szomszédai, valamint távolabbi országok ítéletéről hallhattunk. Ezek az igeversek azonban nemcsak idegen népeknek a vesztéről szólnak, hanem Isten népének sorsáról, és magáról az Úrról is. Nem a pogányok kedvéért íratott le ez a jövendölés, hanem Isten népének vigasztalásául. Ezen túl ez a prófécia annak megértésében is segíteni tud nekünk, hogy hogyan tart ítéletet a világmindenség Bírája, és hogyan fog majd egykor – mikor vissza fog jönni – ítéletet tartani. Nézzük meg, hogy ennek a hosszabb szakasznak milyen üzenetei vannak számunkra, Isten mit akar nekünk mondani ezeken a verseken keresztül.

Végigolvasva az 1. és 2. fejezetet Sofóniás próféta könyvében, az első dolog, ami világossá lesz számunkra, az, hogy Isten nemcsak saját népe felett tart ítéletet, hanem minden nemzet és nép felett is. Bár a szóban forgó ítélet Júda szomszédait, valamint azokat az országokat érinti, amelyeket felbéreltek a háborúban ellenük, ilyen volt például Asszíria, azaz nem egy világméretű eseményről van szó, Isten nem minden népet, csak jó sok országot ítél meg, mégis az az üzenet, hogy Isten bármely népet úgy mond játszi könnyedséggel meg tud büntetni, legyen az kicsiny, mint Júda szomszédai, vagy hatalmas birodalom, mint Asszíria, mindez arra figyelmeztet minket, hogy Isten a világmindenség Bírója, aki bármikor ítéletet tarthat népek felett életük és hitük miatt. Ez az ítélet akkoriban nem egy napon történt, hiszen először Jeruzsálemnek és Júdának kellett elpusztulnia (ahogy azt az 1. fejezetben olvashatjuk), de később, a maga idejében minden ország megbűnhődött Júda népe ellen elkövetett bűneiért. Isten az ítélet idejéről maga döntött.

Ez azért is fontos, mert amíg Júdának el kellett szenvednie az ítéletét, addig a hívő nép a saját szemével csak annyit látott, hogy az ellenség éppen legyőzi őt, diadalmaskodik felette, és látszólag nincs, aki megállítsa, gonoszságának gátat szabjon és megbüntesse bűneiért. A hívő nép szenvedett az ellenségeitől. Hol van Isten? Nem tudták, hogy a többi nép felett nem tart-e ítéletet? A próféta által azért mondta el előre ezt a kijelentést, hogy az ítélet idején jusson eszükbe, hogy Isten minden nép felett Úr és Bíró. Isten a hívőket a szenvedés idején is bizonyossá akarja tenni a felől, hogy Ő igaz Bíró, aki nem hagyja a bűnöst büntetés nélkül (5Mózes 5,9). Ezt erősíti meg Péter apostol is az 1Péter 4,17-ben, amikor azt írja: *„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mirajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?”* Azaz mi lesz a hitetlen népekkel? Mivel vigasztalja ez az igeszakasz a hívő embert, aki szenved? Azzal, hogy van igazság, van igazságtétel, és ennek megfelelően van ítélet, mégpedig Istennél. Napjainkban ez nem természetes dolog. Nagyon sokan tagadják, hogy létezne valamiféle egyetemes igazság és annak való megfelelés és számonkérés, és azt híresztelik, és úgy gondolják, hogy az igazságtalanság és a szenvedés hozzátartozik az élethez, és bele kell törődnünk, hogy a gonosz tettek nem lesznek megbüntetve sosem. Bárki bánthat bárkit, ugyan ki lenne az, aki felelősségre vonna? – kérdezik sokan, vagy éppen gondolják, csak nem mondják ki. Hány bűn mögött áll ez a gondolkodás? Ki látja azt? Ki fogja tőlem számon kérni? Ki fog megbüntetni? Az emberi igazságszolgáltatás? Sok mindent megpróbálnak, de egy ország igazságszolgáltató rendszere is tökéletlen. Akárhogyan is próbálják azt javítgatni, a törvényeket módosítani, tökéletes sosem lesz. (És már az elnevezéssel is baj van, er-

re egy régi tanárom hívta fel a figyelmemet, mert a bíróságok jogot tudnak szolgáltatni, és a törvény szerint tudnak számon kérni. De igazságot? Az nincs a hatáskörükben. Az igazság Isten kezében van. Ő az, aki azt teljes tökéletességgel látja, Ő az, aki megmondja, mi is történt, mi az igazság, és Ő az, aki ítéletet tart afölött. Az emberi bírászkodás rendszere jogot szolgáltat, igazságot nem tud, nem mindenható.) Tehát az ember azt kérdezi: ki az, aki engem felelősségre von tetteimért? Mert tagadja az igazság létét és az igazságszolgáltató Istent. Ez az igeszakasz azonban arra világít rá, hogy az igazság nem homályos dolog, hanem van egy norma, egy mérce, ami alapján meg lehet ítélni az emberek tetteit. Nem nekünk. Isten mindenképpen megítéli, hogy valaki bűnt követett el, vagy éppen nem követett el. Ez a mérce – tudjuk jól – Isten akarata és igéje. Tetteink pedig nem felejtődnek el az idővel (akárhogyan is szeretnénk azt), hanem Isten egykor elő fogja számlálni mindazt, amit tettünk, mérlegre fogja tenni életünket, és ítéletet fog tartani. Ez a fejezet erre emlékeztet, a népek feletti ítélet idejére.

Ez az üzenete a fejezetnek, hogy igenis létezik igazság, és igenis lesz majd egy számonkérés napja, egy ítélet napja, vigasztaló azok számára, akik igazságtalanul szenvednek másoktól úgy, hogy közben ők maguk igyekeznek jót cselekedni. Mire bátorítja az ilyen embert Isten, aki szenved, de igyekszik közben jót cselekedni? *„Akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják Néki lelküket, mint hű Teremtőnek, jót cselekedvén”* (1Péter 4,19). Mire bátorítja Isten a szenvedő embert? Arra először, hogy tűrje a szenvedést, ne panaszkodjon miatta, fogadja el alázattal. Jézus Krisztus is a fájdalmat és szenvedést nem panaszkodással fogadta. Másodszor: a szenvedés idején – ezt mondja Péter – *„ajánlják Néki lelküket”*, azaz ajánljuk Istennek a mi életünket, miközben szenvedünk, aközben is, bízunk Rá a sorsunkat, mert Ő tudja, hogy mit kezdjen az életünkkel, még hogyha ez időnként nekünk fájdalmat is jelent. De Ő tudja! Harmadszor azt mondja az apostol: mindezt, miközben szenvedünk, és Istenre akarjuk bízni a lelkünket, olyan bizalommal tegyük, hogy ne feledkezzünk el arról, hogy Isten hű Teremtőnk és Gondviselőnk, Ő az marad a szenvedések idején is. Ezt nagyon fontos elhinnünk! A szenvedés gyakran megváltoztatja az Istenről alkotott képünket. Azt hisszük, hogy Ő elkezdett gyűlölni minket, pedig a szenvedésben Ő továbbra is Gondviselőnk marad, és szerető Atyánk. Ezért hangsúlyozza Péter: *„ajánlják Néki lelküket, mint hű Teremtőnek”*, olyan Teremtőnek, aki mindenben gondoskodik minden időben, Ő nem változik meg annak függvényében, hogy nekünk éppen jó-e vagy rossz, Ő mindvégig hű marad hozzánk. Negyedszer pedig az ítélet ígérete – mondja az apostol – továbbra is buzdítson minket a jó cselekvésére. Ezt olvassuk: *„ajánlják Néki lelküket, mint hű Teremtőnek, jót cseleked-*

vén”, tehát, amikor a szenvedést kell elhordozni, akkor Isten azt mondja, hogy ez nem ment fel bennünket az alól, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Ez is ellenkezik kicsit a mi gondolkozásunkkal, mert azt gondoljuk, hogy ha nagy rajtunk a teher, és sok a fájdalmunk, akkor kicsit lazíthatunk a gyeplőn, megengedhetünk magunknak egy kis haragot, megengedhetünk magunknak egy kis törvényteleniséget, Isten parancsolataitól való eltérést. Ezzel szemben azt mondja az Ige: cselekedjél jót, ne hagyd, hogy a szenvedés eltántorítson attól a szándékodtól, hogy Isten gyermekeként szót akarj fogadni mennyei Atyádnak, és az Ő akarata szerint igyekszel élni. Törekedj a jóra!

Látjuk tehát, hogy az ítélet bizonyossága bátorít minket annak elhívésére, hogy Isten törődik az Ő népével, mert ez az egész fejezet erről beszél: azért ítéltetnek meg a környező népek, mert Isten gondoskodik, és figyel az Ő népére. Amikor őt csúfolták, amikor a határait próbálták áttörni, amikor megvetették, amikor összefogtak ellene, Isten törődött vele – lehet, hogy nem azonnal látszódott meg az Ő ítélete, mint mondtam, az ítélet napját Ő tűzi ki –, ezért Péter apostol üzenete a szenvedő embernek ez: mindvégig bízzál Uradban, miközben szenvedsz, még ha igazságtalanul, akkor is. Tehát az ítélet bizonyossága bátorítson minket arra, hogy elhiggyük, hogy Isten törődik az Ő népével, és nem hagy büntetés nélkül semmilyen gyalázkodást, szidalmat vagy ellenségeskedést (8. vers). Aki az Úr népét gyalázza, az magát az Urat gyalázza, hiszen az Újszövetség üzenete is az, hogy Krisztus egy az Övéivel, egy test, össze van vele nőve, mint a szőlőtő és a szőlővessző. Aki gyalázza és bántalmazza Isten népét, magát Krisztust bántalmazza. Az ítéletet pedig Őrá kell bízunk, nem szabad önbíráskodóknak lennünk. Nem azt hirdette meg Sofóniás a 2. fejezetben, hogy Isten népe, ragadjatok kardot, és tiétek a bosszúállás, hanem az Úré a bosszúállás.

A továbbiakban arra szeretnék másodszor kitérni, hogy mit mond Isten a hívő nép maradékáról. Mert ezt a kifejezést, hogy maradék, használja Isten mindazokra, akik meg fogják élni a népek feletti ítélet idejét, legalábbis Sofóniás próféta után, a babiloni fogságból való hazajövetel idejét. Mert tudjuk jól, hogy Jeruzsálem és Júda lakói közül sokan elvesztek, a háborúban nagyon sokan meghaltak, amikor Isten rájuk küldte a babiloni seregeket. Kevesen maradtak meg, akiknek nagy részét messzire vették hazájuktól, és csak egy kis csoport élhetett továbbra is Júda területén. A babiloni fogságba elvitt tömeg közül sem tért haza később mindenki (erről beszámol Ezsdrás és Nehémiás könyve). Nagyon sokakat elcsábított Babilon, a világi gazdagság, luxus, ezért ők úgy döntöttek, hogy inkább ott maradnak. Csak a nép egy része tért haza, és erről a kevés emberről mondja Isten, hogy ők a maradék.

De mit jelent és mire utal ez az elnevezés, hogy maradék?

Először is arra, hogy Isten ítélete után lesz élet azok számára, akik Őbenne bíznak! Ezt még egyszer mondanám: az ítélet után lesz élet azok számára, akik Istenben hisznek és bíznak! Ez az üzenet lehet, hogy semmitmondónak tűnik először, igen, lesz hívó nép, Júda megmaradt, de ez az egész fejezet pont az ellenkezőjéről beszél. Figyeljük meg: a próféta mit hangsúlyoz ki, mi fog történni az idegen népekkel? A prófécia szerint teljesen ki fognak pusztulni. Gáza elhagyatott lesz, Kánaán és Filisztea földje lakatlanná lesz (5. vers), Moáb és Ammon földje „*tövistermő föld, sótelep és pusztaság lesz örökre*”, azaz nem lesz alkalmas arra, hogy emberek éljenek ott. Ott, ahol só van a földben olyan nagy koncentrátumban, amely a növények életben maradását is lehetetlenné teszi, ott az ember sem marad meg. A hatalmas Ninive, Asszíria fővárosa? Vadállatok fogják lakni (14. vers), ami szintén arra utal, hogy egy emberi lélek sem marad a városban, hiszen a vadállat menekül az ember elől. Az pedig, amit külön hangsúlyoz a próféta, hogy nyájak fognak a városban lakni, azt jelenti, hogy egy lélek sem marad a városban. Látjuk tehát, hogy milyen súlyos Isten ítélete a pogány népeken? Lakatlanná lesz. Kiirt mindenkit. Nem hagy közöttük maradékot, és ezzel szemben azt mondja, hogy de magának Júda népéből kiválaszt egy kisebb csoportot, és őket megmenti, megszabadítja, életben hagyja! Ez egy hatalmas dolog ahhoz képest, hogy a többség elveszett. Isten azt üzeni ezáltal, hogy Ő még az ítéletben is úgy lehet igazságos, hogy közben kegyelmes marad. Mert ha Isten akarná, akkor mindenkit megbüntethetett volna bűneiért, és nem kellett volna senkit sem életben hagynia Júda népe közül sem. Ahogy az özönvíz idején egy maroknyi ember, egy család menekült meg, ugyanúgy ítéletet tarthatott volna a világ felett. A maradék kifejezés azonban arra utal, hogy Isten kegyelmes: mert nem veszt el mindenkit, hanem megkönyörülve némelyeken új életet ad nekik. A maradék nép léte arról beszél, hogy Isten az Ő igazságos ítéletében is kegyelmes marad. Bátorítás ez nekünk Testvérek, bátorítás! Lehet, hogy ítélet alatt vagyunk (vagy majd leszünk), de közben is bízhatunk Isten kegyelmességében, amiről Ő sosem feledkezik el! Akkor, amikor a világ rendje felborul, és országok és népek tűnhetnek el, a hívó nép bizonyos maradhat abban, hogy Isten kegyelme megmarad, és Ő meg fog tartani egy maradékot az Övéi közül.

A maradék kifejezés továbbá azt is jelenti, hogy itt nem a többségről van szó. Mert ha csak néhányan halnak meg egy háborúban, akkor azt szoktuk mondani, hogy vannak áldozatok, vannak, akik meghaltak. De ha úgy fogalmazunk, hogy van maradék, akkor azzal arra utalunk, hogy a többség elveszett, és egy kisebb csoport maradt meg. Isten megment némelyeket az ítélet utáni életre is, de sosem ők vannak többségben. Sosem

a hívő nép van többségben. Ez minden kor bizonyágtétele is, hogy a hívők sosem voltak többségben a világon, a saját hazájukban, és nem is lesznek. Akik erre törekszenek, hogy az egyházat hatalmasnak mutassák, és betuszkoljanak – bocsánat a kifejezésért – az egyházba mindenkit, és ezért minél többekre azt mondják, hogy ő hívő (pedig nem az), azok szem elől tévesztik ezt a bibliai kijelentést. Azért, mert valaki híres író, költő, építész, közgazdász, politikus vagy más egyéb, nem kell hívőnek tartani, mert kétszer vagy néhányszor elment templomba az élete során. „*Ismeri az Úr az Övéit*” (2Timótheus 2,19)! Nem a többség, hanem a maradék. Jézus Krisztus nem azt mondta, hogy ne félj, te hatalmas nyáj, hanem azt mondja, hogy „*Ne félj, te kicsiny nyáj*” (Lukács 12,32). Lehet, hogy a Jelenések könyvében az üdvözülők hatalmas seregként jelennek meg (Jelenések 7,9). Mit fejez ezzel ki János apostol? A történelem során megmentettek számát, Isten kegyelmének nagyságát, bőségét fejezi ki, és azt bizonyítja, hogy a történelem folyamán Isten tényleg egy hatalmas sereget gyűjtött össze és mentett meg. De az a vége, végeredménye a dolgoknak. Ebben az életben, itt a földön a hívők mindig kevesebben lesznek a világ fiaihoz képest. Ez pedig részben azért van, hogy hitünk, Istenhez való hűségünk próbára legyen téve a világ fiai által, az által, hogy a többség akarata, kívánsága és élete ellenére is Istent akarjuk követni a keskeny úton. Mert ez mindig próbatétel: a kisebbséghez tartozni, a kevesekhez. Mert a keveseket mindig kinézik, furcsállják, nem értik meg, vagy félnek tőlük, vagy egyszerűen csak tartózkodnak tőlük, de a kevesekhez tartozni sose jelent előnyöst a világ számára. Nem úgy azoknak, aki odatartoznak a kevesekhez! Mert tudjuk jól, hogy nekünk áldást jelent. Pont ezért azok, akik napjainkban keresztyénésíteni akarják az országot, egy társadalmat, nem számolnak azzal, amit Krisztus mond, hogy a világ nem fogadja be Jézus Krisztus követőit, mert „*nem e világból valók*”, másrészt pedig azzal sem számolnak, hogy a Biblia nem a világ átfarmálásáról beszél, hanem a szívünkéről, amely minden próbatétel, kísértés, világi csábítás közepette meg tud állni, mert Isten Szentlelke képes megőrizni, ahogyan arról Dániel könyvében több helyen is olvashatunk. Dániel könyve erről szól, hogy a keveset, azt a maradékot hogyan őrzi meg Isten a hatalmas világ közepette. A maradék kifejezés tehát keveset is jelent, ami teher és próbatétel lehet a hívők számára, de ha Isten kegyelméből megálljuk a próbatételt, akkor az számunkra hitünket erősítő dologgá tud lenni.

Hogyan erősít és bátorít minket Isten ezen a kijelentésen keresztül, hogy a maradék fog megmaradni? Például úgy, hogy a maradék arra emlékeztet minket, hogy Isten az, aki megtart és megszabadít minket minden körülmény között. Mert gondoljuk végig: a világ nem azt hiszi, hogy egy nép tagjai minél többen vannak, annál erősebbek, és annál nagyobb

esélyük van a megmaradásra? Ma nem azokat tartjuk nagy nemzetnek, akik létszámban a legtöbben vannak? Nem azt gondoljuk, hogy ezek a népek még biztos sokáig fenn fognak maradni, mert sokan vannak, mert tehetségük, erejük, és nem tudom, mi mindenük van az életben maradáshoz? A világ a nagy számok bővületében él, Isten azonban azt mondja, hogy egy maradék tartatik meg, és ebben a hangsúlyos az Ő megtartó szeretete, és a maradék által is erre akar rámutatni, hogy ők nem maguktól maradtak meg, hanem a mindenható Isten tartotta meg őket. Mert bár kevesebben vannak azok, akik az Urat követni fogják, mégis ők menekülnek meg, és fogják birtokolni a fejezetben említett területek nagy részét. Olvaszuk el otthon így a fejezetet. Kié lesz Ammon, Moáb és a filiszteusok földje? Júda népéé. Hogyan? Ilyen szívós, kitartó, túlélésért küzdő nép ez, és ezért marad életben, mert ilyen ügyesen taktikázik, vagy mert katonailag ennyire jó? Nem! Az, hogy Júda népének lett maradéka, nem azt jelenti, hogy egymaguk élték túl a megpróbáltatásokat, a háborút, hanem azt, hogy az Úr megtartotta őket! Isten tudatosan hagyott meg némelyeket a nép közül, akiket Ő mentett meg, akiket arra választott ki, hogy megmeneküljenek és megszabaduljanak a babiloni fogságból. A maradék nép léte és helyzete bizonyíték arra, hogy Isten képes népét átvezetni minden megpróbáltatáson, és megőrzi azt. Erről beszél Pál apostol is a Róma 9,29-ben, amikor azt mondja: *„És amint Ézsaiás előre megmondta: Ha a seregeknek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók”*. És itt a hangsúly azon van, hogy *„ha a seregeknek Ura nem hagyott volna”*, mert Ő hagyott. A kis létszámból az ember arra következtetne, hogy az a csoport jelentéktelen, nem sok mindenre képes, pláne nem a túlélésre, mert kevesen vannak. Hogyan tudnának életben maradni olyan kevesen, vagy nem eltűnni a történelem nagy süllyesztőjében, beolvadva más népek közé? – mint ahogy azt sok nép esetében láttuk a történelemben. Isten figyelmeztet minket, hogy nem szabad ezt hinnünk az Ő népéről, mert a hívők megmaradását és minden munkáját Isten maga munkálja, és Ő szabadítja meg az Övéit még olyan reménytelen helyzetből is, mint amilyen a babiloni fogság volt, ami sok nép számára a sírt és az eltűnést jelentette. De Júda megtartott, mert Isten megtartotta őket. És bár kevesen voltak, olyan nagy csodákat tudtak véghez vinni, mint például Nehémiás korában a jeruzsálemi fal felépítése. Csodálatos, hogy olyan rövid idő alatt, olyan sok nehezítő körülmény ellenére mégis felépült az a fal. Hogyan? A kevesek ilyen ügyesek? Nem! Isten megtartó kegyelme és szeretete által. A maradék nép ígérete tehát Isten megtartó, szabadító és gondoskodó munkájára is rávilágít számunkra, és hadd fogalmazzak úgy, hogy nemcsak nagy, nemzeti szinten nézve, hanem ez egyénekre és gyülekezetekre nézve is igaz.

Isten az, aki minket minden körülmény, minden megpróbáltatás közepette képes megtartani.

De mire mutat rá még a maradék kifejezés? Például arra is, hogy Isten hűséges marad az Ő szövetségéhez, ahhoz, amit velünk köt. Mert mit ígért Ábrahámnak is? Azt, hogy népek sokasága fog őtőle származni, és hogy az ő utódja lesz majd a Messiás, akiben megáldatnak a föld minden nemzetségei. Dávid királynak pedig nem azt ígérte Isten, hogy az ő családjából fog származni a királyok Királya? Isten ítéletében eltörölhette volna az egész júdai népet – ahogyan azt megtehetné velünk is ma –, mégsem tette meg, mert Ő hűséges Isten, hű marad az Ő ígéreteihez! Hadd hívjam fel a figyelmet arra a tényre is, hogy a maradék nép nem volt tökéletes, nem azért maradt meg, mert ők hitben olyan nagyon erős emberek lettek volna (a templom építése is félbe maradt, mert előbb a saját palotáikat akarták építeni). Az a maradék nép nemcsak hívőkből állt, hanem minden egyes tagja bűnös ember volt. De nem ez a lényeg, hanem az, hogy mit tesz Isten. Lehet, hogy valaki feltette a kérdést, hogy ha Izráel népe ilyen sok bűnt követett el, Isten mégis, minden bűnük ellenére életben hagyott közülük egy magot, ami a későbbi nép gyökere lett, akkor ez hogy történhetett meg, hogyhogya nem büntetett meg mindent? A válasz csak az lehet, hogy úgy, hogy Isten hűsége a bűn és ítélet idején is megmarad! Amikor mi „*hűtlenkedünk, Ő hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja*”. A maradék nép léte Isten hosszútűréséről és hűségéről beszél! Isten mindig gondoskodik arról, minden korban, hogy legyen egy maradék, amiből felállhat az egyház. Erről tanúskodik a reformáció, az ébredések, Pál apostol is erről beszél, amikor Illés korára utal vissza a Róma 11,4b-5-ben: „*Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak*” – mondja Illés koráról. Milyen következtetést von le ebből az apostol? – „*Ekképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.*” Pál visszatekint Illés korára, és nem azt mondja, hogy ez csak akkor volt igaz, hanem azt mondja: „*most is van maradék*”, mert Isten hűsége megmarad, és kegyelmi kiválasztása is megmarad. Isten minden korban választ magának maradék népet, hogy az Ő hűsége és kegyelme ragyogjon.

És még egy dologra hadd világítsak rá, hogy a maradék nép léte egyedül Krisztusnak köszönhető, hiszen Ő általa és Őbenne tartatott meg a maradék! Testvérek, a kegyelem mindig a golgotai keresztre vezethető vissza. Az, hogy maradt maradék, a golgotai keresztnak volt köszönhető. Az Ószövetség idején Isten azért is hagyott maradékot, hogy a Messiás megszülethessen a választott nép közül, az Újszövetségben pedig azért bizonyos, hogy megmarad a nép, mert a hívó népről mondja Isten, hogy az Krisztus teste, és Ő megőrzi az Ő testét a földön, hogy mindig látható legyen a hívők közössége által az, hogy Ő jelen van, és Ő kegyelmes. Mindig

ÍTÉLET UTÁN LESZ MARADÉK

lesz maradék, de csakis Krisztusnak köszönhetően. A maradék nép létezése Krisztusnak köszönhető. Ő az alapja a megtartatásunknak! De hadd fogalmazzak így – mert ez a 2. fejezet erről is beszél –, nemcsak a megtartatásnak, hanem a hívó nép, a maradék nép Krisztusnak köszönheti az ítélet után azt, hogy övék lesznek az áldások. Akkoriban ez azt jelentette, hogy övék lesz a szomszédos népek területe, városai, legelői, mindene. Ez visszatérő gondolat a Sofóniás 2-ben, hogy a hívó nép fog majd legeltetni a réteken, a hívó nép fog lakni az elhagyatott házakban, a hívó népé lesz minden (6-7., 9., 11. vers), újból és újból visszatér erre a gondolatra a próféta, hogy lássuk, a hívó nép nem csak elvegetél majd, hanem meggazdagodik, bőségben fognak élni. Ez pedig Krisztus által lehetséges, mert Ő általa vagyunk örökösök. Örökösök az örök életben, de örökösök már e jelen élet áldásaiban is. Nem a kis létszámú nép hódította meg ezeket a területeket, hanem Istentől kapták Krisztusban, céllal, hogy nyájukat legeltesse rajta (6. vers), üres házaikba beköltözzenek (7. vers), birtokolják azt (9. vers), és sorolhatnánk tovább. A maradék nép élete Krisztus által bővülő és biztonságos lesz. Látjuk tehát, hogy a maradék ígéretével hogyan bátorítja, erősíti és készíti fel népét a megpróbáltatások idejére, az Úrban való bizalomra? Nem tudjuk, hogy a mi életünkben milyen megpróbáltatások lehetnek, egyen-egyenként mások jönnek. De hívó népként sem tudjuk, hogy milyen kor áll előttünk. Mindenki azt szokta mondani, hogy általában rosszabb, mint volt, mert régebben mindig jobb volt, mint ami lesz, de ezt nem tudhatjuk. De azt tudjuk, hogy minden helyzet közepette Isten megtartónak bizonyul, aki mindig támaszt maradékot.

Egy gondolattal hadd zárjam és összegezzem ezt a fejezetet, mégpedig azzal, hogy életünk körülményei változandók. Aki ma másokat üldöz, gúnyol, szidalmaz, holnap ő maga válhat üldözötté és megvetetté – mondja ez a fejezet határozottan. A város, a társadalom, az ország, ami ma virágzik, holnap pusztasággá lehet. Ami ma népes és lakott terület, holnap legelő nyájak otthona lehet, és aki ma Isten Igéje ellen lázong, megtapasztalhatja holnap, mit jelent az, ha az Ige Istene ellene lesz. Ebben a változásban azonban – és ezt emelném ki – a hívők számára egyvalami mindig bizonyos: Isten szövetsége, hűsége, gondoskodása és szabadítása, hogy Ő gondoskodik az Ő maradékáról. A változás ugyanis az Ő akaratához igazodik, mert Isten minden nép feletti uralma és hatalma az, ami alakítja a történelmet, benne személyesen a mi életünket, és ezért ez a fejezet arra bátorít és buzdít minket, hogy Őbenne bízzunk, Ő legyen a mi erősségünk és reménységünk, és Őt keressük minden helyzetben, különösen is a megpróbáltatások idején! Isten Szentlelke láttassa ezt meg velünk, és adjon hitet így tekinteni az Úrra, Benne bízni, hogy igazi vigasztalás legyen számunkra az Ige, amit itt a 2. fejezet is elmond.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a népek feletti ítéletedet látva lehet, hogy először összeszorul a szívünk és megrettenünk, hisz rá kell csodálkoznunk a Te végtelen hatalmadra, igazságodra, ítéletedre, arra, hogy Te egy szempillantás alatt el tudsz veszíteni egy virágzó, hatalmas országot, Te népeket támasztasz, és tüntetsz el. Szeretnénk Téged ilyen hatalmasnak elismerni, de szeretnénk, hogy ha ez a félelem tisztelet lenne bennünk, és nem rettegés, Hozzád közelebb vinne bennünket, és nem távolabb.

Szeretnénk így gondolni az ítélet idejére is, amikor megpróbálsz, vagy éppen lesújtasz ránk. Akkor is megígéred, hogy Te megtartasz egy maradékot, akiken keresztül felragyogtatod a Te kegyelmedet, a Te gondviselő szeretetedet, Krisztus golgotai keresztjét, akiért egyáltalán létezhetünk, és az Ő áldásait, amikben részesek lehetünk minden nap. És ezért szeretnénk dicsőíteni Téged, és magasztalni is, akár fájjon nekünk, akár éppen könnyebbség idejét éljük, szeretnénk mindig Rád ilyen hatalmasként tekinteni, és őszinte szívvel dicsőíteni úgy, ahogyan arra az apostol is bátorít, hogy lelkünket odaszánjuk Neked, a hű Teremtőnek, és közben igyekszünk jót cselekedni, a Te akaratodat. Kérünk, hogy így erősíts meg minden szenvedő testvért közöttünk. Adj nekik Benned való bizalmat, Tőled való erőt, hitet, és kegyelmed szerint adj szabadítást, szabadulást.

Könyörgünk gyülekezetünkért, köszönjük, hogy testvéri támasz is rendelkezésünkre áll, és hogy az bátorító, erőt adó lehet számunkra. Urunk, kérünk, hogy ha mi vagyunk azok, akik által éppen bátorítani akarsz, segíts azt észre vennünk, és kérünk, add, hogy ne csak magunknak keressünk ilyen segítséget. Könyörgünk fiataljainkért, őrizd meg őket a világ kísértései közepette. Nehéz a kisebbséghez tartozni, a kevesekhez, ezért kérünk, a Te szereteted, a Benned való bizalom és szilárd hit tartsa meg őket is, de nem csak őket, hanem mindannyiunkat.

Könyörgünk így magyar népünkért, egyházunkért, annak vezetőiért, könyörülj rajtunk, adj ébredést, Hozzád térést népünk körében. És kérünk, add, hogy hadd lehessen Igéd meghatározó. Még hogyha kevesen is maradunk és leszünk hívők, akkor is segíts a Te Igéd szerint élnünk, és elutasítanunk a világ csábítását.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint minden napon velünk vagy, ennek a fejezetnek tükrében rácsodálkozva a hatalmadra, kegyelmedre, gondviselő szeretetedre, ez különösen is bátorító számunkra. Segíts ebbe kapaszkodnunk, hinnünk addig a napig, amíg magad mellé veszel minket, amit előkészítettél számunkra már, vagy amíg vissza nem jössz az ég felhőin át. Addig is, kérünk, erősíts minket a Benned való hitben, a Te szeretetedben és a felebaráti szeretetben is. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

125. ének

1. Akik bíznak az Úr Istenben Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el Semminémű veszedelemben.
Mint a Sion hegye, megállnak, Nem ingadoznak.

2. És mint a nagy Jeruzsálemet Hegyek körülvették
És nagy kerítések, Akképpen Isten az ő népét
És ő híveit körülveszi És megőrizi.

3. Mert az övéit ő nem hagyja A hamis kezében
És semmi ínségben, Hogy ki-ki önmagát megóvja,
Hogy a hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.

4. Jelen van a jószívűekkel, De a hitleneket
És ő ösvényüket Elhagyja a gonosztévőkkel.
Ő híveinek békességet, Ad csendességet.